

Sentencja

- 1) Nie podejmując wszelkich środków koniecznych do wykonania wyroku z dnia 4 lutego 2010 r. w sprawie C-185/09 Komisja przeciwko Szwecji, dotyczącego niedokonania transpozycji przepisów dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE, oraz nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do wspomnianej dyrektywy, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 260 TFUE.
- 2) Królestwu Szwecji nakazuje się zapłacić na rzecz Komisji, na konto „Środki własne Unii Europejskiej”, ryczałtu w wysokości 3 mln EUR.
- 3) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 czerwca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — ZZ przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-300/11) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Dyrektywa 2004/38/WE — Decyzja zakazująca obywatelowi Unii Europejskiej wjazdu na terytorium państwa członkowskiego ze względów bezpieczeństwa publicznego — Artykuł 30 ust. 2 tej dyrektywy — Obowiązek powiadomienia zainteresowanego obywatela o powodach tej decyzji — Ujawnienie sprzeczne z interesem bezpieczeństwa państwa — Prawo podstawowe do skutecznej ochrony sądowej)

(2013/C 225/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZZ

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) —

Wykładnia art. 30 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) w świetle art. 346 ust. 1 lit. a) TFUE — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Decyzja o wydaleniu obywatela państwa członkowskiego z terytorium innego państwa członkowskiego ze względów bezpieczeństwa publicznego — Obowiązek poinformowania zainteresowanego obywatela o powodach wydalenia go pomimo faktu, że właściwe organy uważają takie ujawnienie za sprzeczne ze względami bezpieczeństwa narodowego

Sentencja

Artykuł 30 ust. 2 oraz art. 31 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretować w ten sposób, że wymagają one od sądu krajowego zapewnienia, by nieujawnienie zainteresowanemu przez właściwy organ krajowy, w sposób pełny i dokładny, względów leżących u podstaw decyzji wydanej na podstawie art. 27 tej dyrektywy, jak również odnoszących dowodów było ograniczone do ścisłej konieczności, oraz zapewnienia, by w każdym razie zainteresowany został powiadomiony o zasadniczej treści tych względów w sposób uwzględniający należycie konieczną niejawność dowodów.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 czerwca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — Piepenbrock Dienstleistungen GmbH & Co KG przeciwko Kreis Düren

(Sprawa C-386/11) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Pojęcie „zamówienie publiczne” — Artykuł 1 ust. 2 lit. a) — Umowa zawarta między dwiema jednostkami samorządu terytorialnego — Przekazanie przez jedną jednostkę obowiązku utrzymania w czystości niektórych ze swoich lokali innej jednostce w zamian za rekompensatę finansową)

(2013/C 225/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Piepenbrock Dienstleistungen GmbH & Co KG

Strona pozwana: Kreis Düren

przy udziale: Stadt Düren

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Umowa, na podstawie której jednostka samorządu terytorialnego przenosi, w zamian za zwrot przedstawionych kosztów, zarząd utrzymania w czystości budynków publicznych, których jest właścicielem, na inną jednostkę samorządu terytorialnego, na terytorium której znajdują się te budynki — Kwalifikacja tej umowy jako zamówienie publiczne na usługi lub współpraca międzygminna nie podlegająca przepisom prawa Unii w dziedzinie zamówień publicznych

Sentencja

Umowa, taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego, mocą której — bez ustanawiania współpracy mającej na celu realizację wspólnej misji publicznej między umawiającymi się jednostkami publicznymi — jednostka publiczna powierza innej jednostce publicznej zadanie utrzymania w czystości określonych budynków wykorzystywanych na cele biurowe, pomieszczeń administracyjnych oraz szkół, zastrzegając sobie prawo kontroli odpowiedniego wykonania tego zadania, w zamian za rekompensatę finansową mającą odpowiadać poniesionym kosztom przy realizacji tego zadania, przy czym druga jednostka ponadto jest uprawniona do skorzystania z podmiotów trzecich, ewentualnie posiadających zdolność funkcjonowania na rynku, w celu realizacji tego zadania, stanowi zamówienie publiczne na usługi w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék — Węgry) — Erika Jörös przeciwko Aegon Magyarország Hitel Zrt.

(Sprawa C-397/11) (¹)

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki umowne w umowach konsumenckich — Badanie z urzędu przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru warunku umownego — Konsekwencje, jakie powinien wyciągnąć sąd krajowy ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku)

(2013/C 225/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék (dawny Fővárosi Bíróság)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Erika Jörös

Strona pozwana: Aegon Magyarország Hitel Zrt.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Fővárosi Bíróság — Wykładnia art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Ustawodawstwo krajowe przewidujące, że sąd krajowy jest ograniczony w badaniu nieuczciwego charakteru tak zwanych umów przez przystąpienie, gdy strony nie żądają wyraźnego stwierdzenia tego nieuczciwego charakteru — Możliwość zbadania z urzędu przez sąd krajowy orzekający w drugiej instancji nieuczciwego charakteru warunku znajdującego się w poddanej jego ocenie umowie w sytuacji, gdy kwestia ta nie została podniesiona w postępowaniu w pierwszej instancji i, zgodnie z krajowymi uregulowaniami, nie można co do zasady w postępowaniu odwoławczym uwzględnić nowych okoliczności faktycznych ani nowych dowodów

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że o ile sąd krajowy rozpoznający w postępowaniu odwoławczym spór dotyczący ważności warunków znajdujących się w umowie zawartej pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem na podstawie formularza wcześniej przygotowanego przez owego przedsiębiorcę ma prawo zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi do oceny wszystkich podstaw nieważności wynikających w sposób oczywisty z dowodów przedstawionych w pierwszej instancji i, w odpowiednim przypadku, na podstawie ustalonych okoliczności do zmiany kwalifikacji podstawy prawnej podniesionej do zmiany kwalifikacji podstawy prawnej podniesionej do zmiany kwalifikacji podstawy prawnej pozwu, nieuczciwy charakter rzeczonych warunków w świetle kryteriów owej dyrektywy.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, ma obowiązek, po pierwsze, wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających na podstawie prawa krajowego z takiego stwierdzenia bez oczekiwania na wniosek konsumenta w tym zakresie w celu zapewnienia, iż konsument nie będzie związany takim warunkiem, oraz po drugie, oceny co do zasady na podstawie obiektywnych kryteriów, czy dana umowa może dalej istnieć bez takiego warunku.
- 3) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który z urzędu stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, powinien w miarę możliwości zastosować krajowe przepisy proceduralne w taki sposób, aby wyciągnąć wszystkie konsekwencje, które na podstawie prawa krajowego wynikają ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru danego warunku, w celu zapewnienia, że konsument nie będzie nim związany.

(¹) Dz.U. C 331 z 12.11.2011.